

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง บันทึกถึงคุณยาย
โดย จิตนิภา เวชพันธ์



วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ



บันทึกถึงคุณยาย จิตินิภา เวชพันธ์

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ หลานได้โทรศัพท์ถึงคุณแม่ ขอให้คุณแม่ช่วยไปดูแลน้องเดช น้องณัฐ เพราะวันที่ ๒๘ หลานจะเดินทางไปวัดอัมพวันกับคณะ เพื่อกราบเรียนหลวงพ่อบุญธรรมราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ) เกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมที่โรงเรียน หลานแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เมื่อคุณแม่บอกว่าคุณยายอาการทรุดลงมาก ให้อะไรก็ไม่ยอมทาน เพราะวันที่หลานไปเยี่ยมคุณยายที่โรงพยาบาล คุณยายยังพูดคุย ดีมนม กินขนมที่หลานกับพี่น้อยนำไปเยี่ยมได้เหมือนคนปกติ ยังจำได้ว่า คุณยายบนตลอดว่าอยากกลับบ้าน และบอกนางพยาบาลว่า คุณยายปีสสวะออกแล้ว ทำเอานางพยาบาล คนใช้ข้างเตียงและหลานหัวเราะกันใหญ่ ขำที่คุณยายลงทุนพูดเพราะอยากกลับบ้าน

หลังจากทราบข่าวคุณยายคืนนั้น หลานได้จัดรูปห้าดอกตามคำแนะนำของคุณลุงบุญส่ง ที่ได้เคยแนะนำเอาไว้ว่าหากต้องการให้หลวงพ่อบุญธรรมมาให้ ให้จัดรูปห้าดอก อธิษฐานถึงหลวงพ่อบุญแล้ว นำไปปักไว้กลางแจ้ง หลานได้อธิษฐานขอให้หลวงพ่อบุญช่วยแม่เมตตาให้คุณยายหายวันหายคืนโดยเร็ว ถ้าหากคุณยายจะต้องจากลูกหลาน ไปก็ขอให้คุณยายจากไปอย่างสงบและมีสติ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ คณะหลานได้ออกเดินทางจากโรงเรียนชาวมกแตงนคร คุณลุงบุญส่ง ได้เมตตาอารสงคณะหลานที่หน้าโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และบอกว่าถ้าเป็นไปได้ก็ให้พักผ่อนสักคืน สำหรับคุณลุงไปด้วยไม่ได้เพราะไม่สบายและเพิ่งกลับจากพาคณะอื่นไป ขณะที่นั่งรถไป ความดีงามของคุณยายได้ผุดขึ้นมาในความทรงจำมากมาย โดยเฉพาะภาพที่คุณยายกับหลานเคยไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน แม้สังขารคุณยายจะเสื่อมถอยลงคืนแทบไม่ไหว แต่คุณยายก็เพียรถือไม้เท้าเดินจงกรมกลับไปกลับมา แม้จะตีก้นเพียงใดเมื่อหลานลืมนวดขึ้นก็ยิ่งเห็นคุณยายนั่งภาวนาและคอยปลุกหลานให้ลุกขึ้นปฏิบัติ คุณยายจะบอกกับหลานเสมอว่า **“เวลาทุกนาทีมีค่ายิ่ง เริ่มปฏิบัติเร็วเท่าใดยิ่งดี อย่าให้เหมือนคุณยายที่เริ่มเมื่ออายุมากแล้ว คนที่ผัดวันประกันพรุ่งคือคนที่กำลังเดินถอยหลัง”**

อีกภาพที่โดดเด่นในใจหลานตลอดมา คือ ภาพที่คุณยายนั่งรอใส่บาตร คุณยายนั่งรออย่างมีความสุข เมื่อหลวงพ่อบุญมาสายตาอันฝ้าฟางของคุณยายมองดูหลวงพ่อบุญอย่างชื่นชม ปิติ มือไม้อันสิ้นเทาของคุณยายค่อย ๆ หยิบอาหารใส่บาตรอย่างบรรจง ก่อนกลับบ้านช่วงที่รอคุณแม่มารับ คุณยายพูดตลอดเวลาวาดังแต่เกิดมาไม่เคยฟังเทศน์ได้อิมเท่าครั้งนี้เลย

ตลอดเวลาที่คิดถึงภาพต่าง ๆ ของคุณยาย น้ำตาแห่งความภาคภูมิใจในตัวคุณยายได้ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ประมาณ ๑ ทุ่ม รถก็ถึงวัดอัมพวัน หลานและคณะได้เข้าไปกราบหลวงพ่อบุญ หลานได้กราบเรียนหลวงพ่อบุญเกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมเพราะใจหลานเป็นห่วงคุณยาย หลานได้กราบเรียนถามหลวงพ่อบุญว่าก่อนมาที่วัดหลานได้รับข่าว คุณยายไม่สบายมาก ไม่ทราบว่าคุณยายจะเป็นประการใด ก่อนตอบหลวงพ่อบุญได้เมตตาเทศน์เรื่อง “อายุขัย” สรรปใจความว่าอายุของคนเรามากำหนดจริง แต่เราสามารถเลื่อนกำหนดนั้นได้ด้วยกรรมฐาน สดท้ายหลวงพ่อบุญได้บอกกับหลานว่า ผ่ากลับไปบอกทุกคนด้วยว่า **“ถ้าไม่กินข้าว แล้วไม่หายใจ ตายแน่นอน และบอกยายไม่เป็นอะไรแล้วนะ สบายแล้ว”** ถึงแม้ทุกคนจะเข้าใจตรงกันว่าหลวงพ่อบุญกำลังบอกว่า คุณยายได้จากไปแล้วและจากไปอย่างไรไม่มีวันกลับ หลวงพ่อบุญจึงพูดย้ำคำว่า “ไม่กินข้าว ไม่หายใจ ตายแน่นอน” แต่หลานก็ไม่อยากให้คุณยายจากไป หลานตั้งใจเอาไว้ว่า ถ้าคุณยายหายป่วย หลานจะพาคุณยายไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน

เกือบ ๔ ทุ่ม คณะหลานจึงได้กราบลาหลวงพ่อบุญ ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อบุญอยากให้ออกคนพักที่วัดก่อนสักคืน ตอนเช้าค่อยกลับ อีกทั้งยกตัวอย่างเกี่ยวกับประสอบัติเหตุของหลาย ๆ คนที่หลวงพ่อบุญเคยห้ามไม่ให้กลับแล้วไม่เชื่อ หลวงพ่อบุญจะพูดย้ำอยู่ตลอดว่า “เดี๋ยวนี้หลวงพ่อบุญไม่อยากห้ามใครแล้วละ เพราะห้ามแล้วก็ไม่ฟัง” คงเพราะกฎแห่งกรรมอย่าง หลวงพ่อบุญเทศน์จึงไม่มีใครเฉลียวใจว่าหลวงพ่อบุญกำลังเตือนว่าอยากกลับบ้าน ถ้ากลับแล้วจะเป็นเหมือนเรื่องที่หลวงพ่อบุญเล่าให้ฟัง

ความจริงคณะมีโปรแกรมจะพักที่วัด ๑ คืน แต่เนื่องจากมีสมาชิกบางท่านต้องกลับไปทำธุระเกี่ยวกับพิธีเปิดงานใหม่ จึงต้องพากันกลับ ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจจะอยู่ปฏิบัติกันสักคืน ก่อนกลับหลวงพ่อบุญได้เมตตาตรน้ามนต์พร้อมทั้งแจกเหรียญที่ระลึกครบรอบอายุ ๖๐ ปีให้กับทุกคนโดยหลวงพ่อบุญออกตัวกับคณะอื่นที่น้องอยู่ด้วยกันว่าจะให้คณะครูชามแก่นท่านนั้นนะ เพราะหลวงพ่อบุญเตรียมไว้เท่านี้ ประมาณตี ๒ สิ่งที่คุณแม่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น รถที่คณะหลานนั่งกลับได้ประสอบัติเหตุพลิกคว่ำที่อำเภอเมืองจรัญซึ่งอยู่ห่างจากโรงพยาบาลมัญจาคีรีไม่มากนัก น้าอัครชัยไม่มีใครเป็นอะไรมาก ทั้ง ๆ ที่รถที่มาประสอเหตุเห็นเหตุการณ์เมื่อเห็นสภาพรถต่างพูดตรงกันว่า **“แบบนี้ต้องมีคนตายอย่างแน่นอน”** หลานมั่นใจว่าต้องเป็นบารมีที่หลวงพ่อบุญเมตตาให้อย่างแน่นอน เพราะจำได้ว่าขณะที่รถกำลังจะพลิกคว่ำ เสียงหลายคนหวีดร้องเรียกชื่อหลวงพ่อบุญรวมทั้งตัวหลานเอง หลานมีความรู้สึกเหมือนมีกระแสอันอบอุ่นโอบอุ้มทุก ๆ คนเอาไว้ หลังจากออกจากตรวจเช็คร่างกายที่โรงพยาบาล กลับถึงบ้าน อ้อมกอดนารายงานว่า โทศกรรมมาบอกว่า คุณยายเสียแล้วตั้งแต่เมื่อวาน



วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

บันทึกถึงคุณยาย

www.jarun.org

คุณแม่เล่าให้ฟังว่าคุณยายมีอาการไม่ดีขึ้นตั้งแต่เช้าวันที่ ๒๘ แต่คุณยายก็มีสติ เจ้เนี้ยบอกว่าที่หลานฝากให้บอกคุณยายว่า หลานจะไปวัดอัมพวัน จะขอความเมตตาจากหลวงพ่อก่อน ให้หลวงพ่อก่อนเมตตาให้คุณยาย และขอให้คุณยายพยายามระลึกถึงหลวงพ่อบอกคุณยายให้แล้ว แม้มันจะพูดไม่ได้ แต่คุณยายได้พยายามยกมือเหมือนจะบอกว่า คุณยายรับรู้แล้ว

ก่อนที่คุณยายจะจากไป คุณแม่เล่าว่าคุณยายพยายามยกมือ ๒ ข้างขึ้นพร้อมกัน แต่เนื่องจากสังขารของคุณยายเกร็งไปหมดจึงยกได้เพียงให้ ๒ มือค้างไว้ในลักษณะที่เสมอกัน นั้นแสดงว่าก่อนสิ้นลมหายใจ คุณยายก็ยังมึสติจึงได้พยายามยกมือขึ้นพนม

ความจริงทุกคนได้พยายามทำใจนับแต่วันที่คุณยายได้บอกกับคุณแม่ว่า “เมื่อคืนแม่สวดพระกัณฑ์ไตรปิฎกจบหมดแล้ว ต้มกบที่ทำให้แม่กินก็อร่อยมาก แม่กินจนหมดเลย” ทั้ง ๆ หนึ่งคุณยายมีอาการหนักมากและทานอะไรแทบไม่ได้แล้ว

คุณยายขา...คุณยายได้จากทุกคนไปแล้วจริง ๆ และเป็นอาการจากไปอย่างสงบและมีสติตามที่หลานได้อธิษฐานขอหลวงพ่อก่อนไว้จากหลาน

จิตนิภา เวชพันธ์

อาจารย์โรงเรียนขามแก่นนคร

ถ.กสิกรทุ่งสร้าง อ.เมือง

จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

.....